

Portrétní identifikace měla v době svého vzniku dominantní postavení, které jí bylo postupem času odepřeno nástupem nových modernějších a dokonalejších metod, zejména metodou daktyloskopie. V současnosti ji nepochybně překonala analýza DNA-metoda molekulární biologie, která znamená revoluční posun v kriminalistické identifikaci osob i podle biologických mikrostop. To však neznamená, že by se metoda portrétní identifikace neměla v budoucnu stále rozvíjet, neboť je zde stále prostor pro vědecká bádání. V každém případě by na ně kriminalistická teorie a praxe měla reagovat, neboť je zřejmé, že získané informace mohou posloužit ke zkvalitnění objasňování, vyšetřování a případně i předcházení trestné činnosti.

Přesto, že původní nadšení zakladatele této kriminalistické metody Alphonse Bertillona bylo později utlumeno zjištěním, že jsou lidé, kteří mohou mít shodné některé tělesné míry, a tak dva jedinci by mohli být považováni za tutéž osobu, a přesto, že existují, jak jsem poukázala ve své práci, i modernější způsoby kriminalistické identifikace, není portrétní identifikace uzavřenou kapitolou bez možnosti dalšího rozvoje. Dle mého názoru bude portrétní identifikace i v budoucnu patřit k významným kriminalistickým identifikačním metodám, bez níž se neobejde žádný policista nebo vyšetřovatel.